Centauri

CSALKA ELSŐ BOLDOG NAPJA

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 9.]

2020-01-21 | **A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM**

Végre kéjben ébredt, nem pedig szorongva. Bűnös gondolatok gomolyogtak benne, nedves volt az ágy alatta, forró az ágyéka, bizsergett a melle, és tetőtől talpig borsódzott a bőre. Szájba vett ujjal ébredt, mint gyerekkorában. De most nem a hüvelykujját szopogatta, hanem a kisujját. Amit előző nap még Alagi őrnagy vérveres macskája nyalogatott azzal a kicsi érdes nyelvével. Jól esett az Csalkának, mégis, a macska csak egy állat, nem alélhat az ember attól, ha nyalogatja, főként nem úgy, ahogy Csalka, a tanító lánya alélt egy nappal korábban. Amikor a dorombolás a zsigereit is átjárta, s szunnyadó vágyait az egekbe srófolta a macska nyalogatása, később meg – hiába panaszkodott aztán Alagi őrnagynak – a harapása. Meglepte, kit ne lepett volna meg, elvégre a harapás csak harapás, vagyis természetellenes, legalábbis veszélyes, bárki harapjon meg bárkit, de az igazság az, hogy a hosszú nyalakodás végén Csalka már szinte kívánta azt a harapást. Bár semmit sem tett érte, mégis ő provokálta. A kamaszos vágyával, a féktelenül ártatlan és legalább ugyanennyire bűnös kíváncsiságával, ahogy az ujját a macska szájába mélyesztette.

Soha nem került még élő testtel ilyen meghitt viszonyba.

Senki sem volt aznap otthon, aki rápiríthatott volna:

– Csalka, mit művelsz azzal a szegény macskával!

Így aztán Csalka még mélyebbre dugta az ujját a macska szájába, végül már a torkába.

– Nyalj csak, macska, nyalj csak, randa macska!

Alagi őrnagy „cecája” pedig szemlátomást örült ennek, akár az óriási tojást nyeldeklő kígyó, úgy igazgatta állkapcsát, hogy Csalka keze jobban beférhessen. És dorombolt, és dorombolt, és mint egy ronda vörös szőrmekesztyű, rádorombolta magát Csalka kézfejére. Amint kígyó húzza rá síkos testét vérmeleg áldozatára. S mikor Csalka már nem tudta, mit tesznek – ő és a kígyóként táguló, élő szőrmekesztyű –, és hol lesz a fura játék vége, a macska szinte rászorult a kezére. Csalka próbálta kihúzni, ám a macska harapott, de csak a kisujjára. Vér serkent a zsenge ujjból – szépen buggyant

elő, mint váratlan őszinteségi rohamból egy felelőtlen ígéret. Felpiroslott a sápadt bőrből, akárha egyszem galagonya villanna ki a frissen hullott hóból. Pirosan, gömbölydeden, fényesen, mint egy gyöngy. Csalka voltaképp örült, hogy a macska után most már ő is az ujját szophatja; érezheti a saját vére ízét, aminél bíborosabb-mámorosabb édesség a torkát még sosem kenegette.

Másnap reggel ébredéskor is ezt az ujját szopta. Az édes, nedves, csupa csatak ágyban fekve.

„Mennyivel könnyebb volna, ha nem lennék olyan, mint amilyen vagyok” – gondolta Csalka, annak ellenére, hogy soha nem ébredt még ennyire jól. Sosem volt ilyen hajnala: mintha aranyló buborék szállna felfelé egy csupor mézben. Mégis azt hitte, rémálom verítékétől ázott az ágy; azt hitte, a lepedő megint vértől piszkos.

„Megjött megint. És annyira utálom. Bár tegnap nem fájt a fejem, nem görcsölt a hasam. És ez – ahogy anyám mondja – így megy egész életemben, legalábbis amíg meg nem csúnyulok. Mennyivel könnyebb volna, ha nem lennék olyan, mint amilyen vagyok. Ha például fiú lennék” – gondolta Csalka, de rögtön el is szörnyülködött: „Fiú én? Fúúúj! Még csak az hiányozna. Inkább vérzek, ha kell, a síron túl is, biz’ isten, ha kell, összevérzem a túlvilágot, telepöttyözöm a dicső mennyet is a micsodámmal, ha meg odakerülök, a pokol összes bugyrát, telebugyborgatom a purgatóriumot vérrel, csak fiú ne legyek!”

Megrázkódott Csalka szeplőtelen teste a szörnyű gondolatra, hogy fiú is lehetne. Aztán óvatosan az ölébe nyúlt, hogy megnézze, valóban véres-e? Legnagyobb megdöbbenésére nem vér volt az, hanem a gyönyör nedve, méghozzá oly bőséges, amit elképzelni se tudott, s teljes testében olyan kéj bizsergett, amit élő ember nem ismert még. Belemerült volna a saját mennyébe, amit a teste szült számára, ha nem ront be az apja.

– Csalka! Elkésel megint.

– Jó’ van már, jó’ van – dünnyögte Csalka magára húzva a takarót.

– Hát akkor ne takarózz, hanem pattanj ki!

– Jó’ van már, mondtam.

A tanító elszomorodott, s a fejét vakarászta:

– Ugye tudod, hogy csak azért járhatsz a gimnáziumba, mert az apád tanár?

– Tudom hát.

– Akkor jó. … Odaadtalak, de minek – sóhajtott. – Ej, te lány, te lány. Szedd össze magad!

S azzal elviharzott.

Csalka kijózanodott, elhagyta a gyönyör, elhagyta az álom. Szomorúan gondolt arra, hogy harminc perccel később egy algebradolgozat fölött kornyadhat, érthetetlen képletekkel bíbelődhet, és megint ír egy elégtelent, jobb esetben elégségest, este pedig megint hallgathatja: „Ej, te lány! Ej, te lány”.

S mikor valóban sor került rá, ismét azt gondolta: „Mennyivel könnyebb volna, ha nem lennék olyan, amilyen vagyok!” – és akkor nagy villanás vakított kék szemébe. Fel is kapta a fejét, körbenézett, kereste a fény forrását, aztán meg vizslatta, látta-e a villanást más is. De a többiek a számításba temetkeztek, csak ő bámészkodott még mindig.

Albert úr, az algebratanár jó szokásához hűen rögtön kiszúrta.

– Ejnye, Csalka! Nem kellene neked is dolgoznod? Vagy tán megint nem készültél?

– De készültem.

Mire a tanár felsóhajtott:

– Szegény édesapád… Na, fogj hozzá gyorsan! Hátha meglesz az a kettes.

Csalka megadóan a kockás papír fölé hajolt. Egy órán át úgy kell tennie, mintha próbálkozna. Ez a legrosszabb, és a legérthetetlenebb. Miért nem mehet mindjárt az udvarra? Miért kell végigcsinálnia az egész órát, ráadásul úgy, mintha valóban a fejét törné és egy nyomorult kettesért küzdene. Ám ahogy lenézett a lapra, életében először kristálytisztán értette az első feladatot. Ennél egyszerűbb kérdéssel még nem találkozott. Ugyanígy a második. A harmadik. És az a villanás mindvégig benne maradt. Egy darabig még azt hitte, ritka könnyű feladatokat kapott, de amikor pár perccel később elsőként beadta a dolgozatot, már tudta: nem a dolgozat volt könnyű. Ő volt pokoli jó. Jobb a legjobbaknál.

Albert tanár úr rosszallóan visszapenderítette a lapot:

– Tudod jól, hogy nem adhatod be üresen. Ülj vissza!

– Végeztem – felelte Csalka, ismét Albert úr elé tolta a dolgozatot, és magabiztosan indult az ajtó felé.

A folyosó üres volt és csöndes. Most először barátságos. Mintha az otthona volna; maga teremtette otthona. „Nahát! Mintha teljesült volna, amit kívántam. Mikor azt gondoltam: mennyivel könnyebb lenne minden, ha más lennék, mint amilyen vagyok, valójában azt akartam, hogy okos legyek. S lám, az lettem. De tényleg?”

A folyósó szabad könyvespolcáról leemelte „Az Magyar Országnak Geographiája és számos vizeinek rajzai”-t. Lássa, mire emlékszik, ha elolvas pár oldalt. S hopp, hirtelenjében elolvasott száz oldalt is, s minden sor úgy tapadt meg elméjében, ahogy

addig szösz se tapadt a ruhájára. „Talán még elolvasni se kell, elég kívánnom!” – gondolta Csalka, ám rögtön el is szomorodott. „Ettől nem szeretnek majd jobban, főként nem a fiúk.”

– Bárcsak a lábamnál heverne mindenki, akkor is, ha buta vagyok.

Belekerrent a csengő Csalka mélabús ábrándozásába. Elsőként Albert tanár úr lépett ki az ajtón, kezében a dolgozattal. Falfehér volt – meg vörös is. Egyszóval foltos a zavarodottságtól. Nagy lelkesültséggel rontott ki, de amint rápillantott a lezserül álldogáló lányra, rögvest ellágyult. Egy pillanatra még az egyensúlyát is elvesztette, s kénytelen volt megkapaszkodni az ajtófélfában. Mint a felkelő napba, úgy bámult Csalka részvéttelen arcába.

– Csalka, ez… ez valami… – habogta reszkető kezében a dolgozattal.

– Igen? – kérdezte Csalka szórakozottan, mintegy mellesleg.

– Szóval ez…

És akkor úgy tűnt, a tanár úr felsőbb hatalmakkal viaskodik, rettentő erők gyötrik, kötelek húzzák-vonják, feltehetően a geometria valamennyi vektorának minden irányába, nem is akármilyen erővel. Majd szétszakad szegény ember a viaskodásban. Látnivaló, hogy az ablak előtt felfénylő Csalka másodpercek alatt tépi cafatokra az ő lelkét, csak azzal, ahogy ott áll, álldogál, darvadozik; ahogy a fejecskéjét unottan tartja, ahogy kibillen amfora alakú csípője, mindez addig-addig szaggatja és darabolja, míg végül annyit bök ki:

– A tiéd vagyok – és elszalad a tanáriba.

Csalka nekidőlt a falnak, és megvárta, míg kicsődül az osztály.

Zajosan, lökdösődve hömpölyögtek elő a többiek, ám az ajtóban – amint felpillantottak Csalkára – elnémultak. A fiúk és a lányok is. Volt, aki Albert tanár úrhoz hasonlóan mondani szeretett volna valamit, de csak habogott:

– Te… Te… Te…

Mások azt suttogták:

– Csalka. Csalka. Csalka – mintha imát mormolnának vagy halálos bűnt gyónnának.

Csalka végre mindent megértett.

A nagyszünetben eltartott kisujjal teázott. Később a kisujját szopta, holott az asztal végében evett a fél tanári kar. Mégsem szólt senki:

– Ejnye, Csalka! Szégyent hozol apádra. Szopod az ujjad? A te korodban? Ejnye, Csalka, ejnye.

„Akár szerelmes is lehetne belém mindenki!” – gondolta Csalka az utolsó óra után, hazafelé ballagva. – „Mindenki. Még az a vén kujon, a Lang patikus is. Megérdemelné a rohadék! Hogy az milyen lenézően néz rám valahányszor átjön. Nagy nőcsábász, nagyra is van vele. Nekem meg csak azt mondja: „csirke”. Csirke ám az anyád, te vén pulyka! Hát most belém szerethetne. Megleckéztetném. Megnézném, hogyan olvad utánam az a disznó. Hogy mit zabálnak rajta a nők, nem is értem. Csupa heg a nyaka. Igen. Belém szerethetne, én attól még undorodhatnék tőle – gondolta Csalka, ám akkor szeget ütött valami a fejébe. Olyannyira, hogy meg is állt, sőt letért az útról, és lehuppant a parkba.

„Végül is kívánhatnám azt is, hogy Lang úr fess és kívánatos legyen. Nem, ennyire nem lehetek kegyes. Még hogy a patikus szép férfi! Ennyi erővel azt a szegény pöfeteget, a Mocsári dokit is daliává tehetném, az legalább meg is érdemelné. Legalább gyorsabban érne ki a betegekhez, nem vonszolná magát úgy, mint egy hájrákos zsírsertés. Maradjon csak a Lang patikus olyan, amilyen. Viszont azt kívánhatnám, hogy én ne lássam rondának. Igen, az talán menne. Bár lehet, hogy ez veszélyes, mert ha nem undorodnék tőle, eszembe jutna-e az egészet visszacsinálni?

Talán kívánhatnám, de csak egy órára. A szeretője lennék, délután kettőtől háromig, és punktum. Mi örömöm származna abból, ha annyi az egész, hogy neki rossz? Az enyém lenne, méghozzá úgy, hogy én is kedvem leljem benne. Enyém lehetne bárki, enyém lehetne mindenki. Az egész világ! Mondjuk egy órára, vagy öt percre. Épp csak annyira, hogy belekóstoljak mindenkibe. Hogy megalázhassak mindenkit, bárkit, aki a szemem szúrja.

kép | shutterstock.com